

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobců: a) F. E.
b) A. E.
zastoupeni: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s.
Kovářská 4, Praha 9

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**
Odbor cizinecké policie Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
Věkoše 416 503 41 Hradec Králové,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. srpna 2022, č. j. KRPBH-87081-34/ČJ-2022-050022-SV, o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. srpna 2022, č. j. KRPBH-87081-34/ČJ-2022-050022-SV, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítali žalobci nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o zajištění dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění. Dobu zajištění stanovil dle ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

I. Obsah žalobních bodů

2. Žalobkyně v řízení před žalovaným vypověděla, že zemi původu opustila z důvodu, že má nemanželské dítě a bála se o své zdraví a zdraví svého dítěte. Je původem z kurdské rodiny, rodina neuznává nemanželské děti, členové rodiny jí proto vyhrožovali, že ji zabijí. Otcem jejího dítěte je pan M. B., st. příslušnost Sýrie, který má udělenou mezinárodní ochranu v Německu. Dále vypověděla, že zhruba před třemi lety zažádalo o vízum a vycestovala do Německa s partnerem. Po návratu do Turecka zjistila, že je těhotná. Následně přišla covidová opatření a žalobkyně již neměla možnost za partnerem vycestovat. Snažila se pro sebe i syna zajistit nové vízum, žádost jí však byla zamítnuta. Proto ve své situaci neviděla jinou možnost, než cestovat bez potřebných vstupních oprávnění. Cizinecké policii v řízení nicméně předložila biometrický pas svůj a svého dítěte.
3. Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezohlednil nejlepší zájem dítěte. Žalovaný dle jejího názoru vůbec nezohlednil skutečnost, že spolu s ní je zajišťováno také její dítě, tedy žalobce b), a to ve věku necelé 2 roky, tedy velmi malé dítě. Na žalobce b) se tak vztahují zvláštní právní záruky z hlediska ochrany práv dítěte. Ty však žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nijak nezohlednil.
4. Dle oficiálního výkladového stanoviska Výboru OSN pro práva dítěte k Úmluvě OSN o právech dítěte přitom nemůže být dítě nikdy omezeno na osobní svobodě pouze z důvodu svého pobytového stavu, respektive pobytového stavu svých rodičů. Již v roce 2012 Výbor OSN pro práva dítěte konstatoval, že detence dítěte pouze na základě jeho nebo rodičova migračního statusu je porušením práva dítěte a je vždy v rozporu s principem nejlepšího zájmu dítěte. Tento standard následně výbor v roce 2017 oficiálně kodifikoval. Obdobně se vyjádřil Vysoký komisař OSN pro uprchlíky v roce 2012, Výbor Rady Evropy proti mučení, pracovní skupina OSN k svěvolnému zadržování v roce 2015 a 2018, Zvláštní zpravodaj OSN pro mučení a jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení nebo trestání v roce 2015 a 2018 nebo Zvláštní zpravodaj OSN pro lidská práva migrantů v roce 2020. Dále žalobkyně odkázala rovněž na stanoviska těchto výborů přímo ve vztahu k České republice, konkrétně na závěrečná doporučení výboru OSN pro práva dítěte z roku 2011, Výboru OSN pro odstranění rasové diskriminace z roku 2012, Výboru OSN pro odstranění diskriminace žen z roku 2016, Výbor OSN proti mučení z roku 2018 a Výboru OSN pro lidská práva z roku 2019. Všechny tyto výbory pak České republice opakovaně doporučily praxi zajišťování dětí okamžitě ukončit. V nejnovějším stanovisku z roku 2021 pak Výbor OSN pro práva dítěte ukončení detence dětí nejen doporučuje, ale výslovně urguje: *„harmonizovat právní předpisy s cílem zakázat zajišťování dětí v imigrační detenci a upřednostnit okamžité přemístění dětí hledajících mezinárodní ochranu a jejich rodin z detenčních center“*.
5. Dále žalobkyně upozornila, že obdobně je podle Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) zajištění dítěte doprovázeného rodinnými příslušníky možné jenom za velmi výjimečných okolností, a to jenom na dobu nezbytně nutnou. Zda je zajištění rodiny s dítětem v souladu s EÚLP, pak ESLP posuzuje na základě tří kumulativních faktorů: věku dítěte, délky zajištění a podmínek zajištění. I dle aktuální judikatury ESLP

je přípustnou délkou zajištění dítěte doba maximálně několika dní. Déletrvající zbavení osobní svobody v prostředí migrační detence způsobuje dětem pocity strachu, stresu a nejistoty a dochází tak k porušení zákazu špatného zacházení.

6. Žalobkyně připomenula, že rozhodnutí žalovaného nemůže obstát ani z hlediska Úmluvy OSN o právech dítěte, ani z hlediska EÚLP. Rozhodnutím žalovaného došlo k nepřipustnému omezení osobní svobody dítěte pouze z důvodu pobytového stavu jeho rodiče. Žalovaný totiž dopady svého rozhodnutí do práv žalobce b) vůbec nijak nezkontroloval. Nijak se nezabýval skutečností, že je zajišťováno velmi malé dítě ve věku necelých dvou let, nijak se nezabýval podmínkami, které v ZZC Bělá-Jezová panují, ani nijak neověřil, zda jsou tyto vhodné pro pobyt nezletilých dětí. Dítě v celém rozhodnutí až na 2 krátké zmínky nějak nefiguruje. Nelze také přehlédnout, že délka zajištění je rovněž zcela nepřiměřená, neboť je v případě žalobců několikanásobně delší, než ESLP povolená délka zajištění maximálně několika dní. Žalovaný se jinak nezabýval nejlepším zájmem dítěte ani ve vztahu k alternativám k zajištění a možnostem realizace návratu v kontextu individuálních skutečností, které žalobce vedly k opuštění rodné země. Žalovaný tak porušil základní procesní povinnost důkladně se zabývat v napadeném rozhodnutí nejlepším zájmem dítěte. Tím rozhodnutí zatížil zásadní vadou nepřezkoumatelnosti.
7. Dále žalobkyně upozornila, že rozhodnutí je ve vztahu k možným překážkám vycestování nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nijak nezohlednil možné nebezpečí v zemi původu. Žalovaný se dle názoru žalobkyně vůbec nezabýval důvody, které ji vedly k opuštění země původu, a sice obavami z násilí vůči žalobkyni a jejímu dítěti ze strany rodiny proto, že žalobce b) je nemanželským dítětem. Tvzení žalovaného, že zjištěné skutečnosti nenasvědčují jakékoliv překážce vycestování, proto považovala za nepřezkoumatelná v rozporu s obsahem správního spisu. Žalovaný se nijak nezabýval skutečnými rodinnými poměry žalobců, ani tím, že otec žalobce b) má pobytové oprávnění v Německu. Proto tvrzení, že ukončení pobytu žalobkyně na území EU by nebylo zásahem do jejich práv, nemůže obstát. Bylo totiž povinností žalovaného se těmito skutečnostmi řádně zabývat a své závěry odůvodnit. Ačkoliv žalobkyně poukazovala na zcela konkrétní problémy v zemi původu, žalovaný postupoval zcela schematicky, nekladal žádné doplňující dotazy, kterými by zjišťoval detailní okolnosti těchto problémů. Rozhodnutí je tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, když žalovaný nezjistil všechny rozhodné skutečnosti a dostatečně přezkoumatelným způsobem neověřil, zda je možné účel zajištění žalobců v praxi vůbec naplnit. Navíc upozornila, že její nezletilý syn má po otci syrské státní občanství, což by ráda osvědčila správním orgánům zasláním podkladů od partnera z Německa v následujících dnech. V takovém případě by nebylo možné o správním vyhoštění žalobců vůbec uvažovat.
8. Dle žalobkyně je zajištění v délce 60 dní nepřiměřené a zbavuje ji práva na účinný soudní přezkum v rozumných intervalech. Žalovaný stanovil zajištění žalobců hned od počátku v délce 60 dní, maximální možná délka zajištění u rodin s dětmi přitom stanovena na 90 dní. Jak již bylo uvedeno, tato délka nemůže obstát ve světle judikatury ESLP. Žalobci však zároveň mají po celou dobu svého zajištění v délce dvou měsíců možnost iniciovat soudní přezkum svého zajištění pouze jednou, v případě prodloužení na maximální možnou délku budou mít možnost iniciovat soudní přezkum za celých 90 dní pouze dvakrát. To se i s ohledem na skutečnost, že je zajišťováno dítě, jeví jako zcela nedostatečné. Žalovaný měl uložit zajištění spíše kratší a v případě potřeby dále

prodlužovat. Tím by byl zajištěn pravidelný přístup žalobců k soudu. Napadené rozhodnutí navíc postrádá důkladné individuální odůvodnění toho, proč je k zajištění nutné přistoupit v takto zásadně dlouhé době 60 dní.

9. Poslední žalobní námitkou vyslovila žalobkyně přesvědčení, že se žalovaný zcela nedostatečně zabýval alternativami k zajištění. Žalovaný odkazuje na nemožnost využití alternativ ze zcela obecných důvodů, například z důvodu, že žalobci nemají na území stálou adresu. Takovou argumentaci nelze aprobovat. Skutečnost, že žalobci nemají na území stálou adresu je totiž řešeno skrze pravomoc policie uložit žalobcům povinnost zdržovat se v konkrétním místě. To ostatně přiznává i sám žalovaný. V případě žalobců tedy byla k dispozici pro řešení jejich situace zcela konkrétní alternativa. Rozhodnutí je tedy v tomto ohledu zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, neboť z něho není seznatelné, proč nebylo uvedené alternativy využito. Žalobci mohou být po dobu řízení o správním vyhoštění, během kterého by měly být rovněž řešeny výtky žalobců vůči jejich návratu do Turecka, ubytováni v Pobytovém středisku správy uprchlických zařízení. Toto středisko nelze samovolně opustit a byla by tak zajištěna dostupnost žalobců pro správní orgán. Jelikož se v případě žalobce b) jedná o dítě, měl správní orgán tím spíše přistoupit k uplatnění tohoto mírnějšího opatření, případně měl tuto možnost alespoň zvážit s ohledem na nejlepší zájem dítěte. Napadené rozhodnutí však takové úvahy postrádá.

II. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný uvedl, že přistoupil k zajištění žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je nebezpečí, že by mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení žalobkyně uvedla nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítla tyto údaje uvést anebo vyjádřit úmysl území neopustit. Žalovaný považoval jednání žalobkyně za velmi závažné porušení právních norem. Svým jednáním se žalobkyně dopustila, zcela vědomě, protiprávního jednání. Žalobkyně jednala v rozporu s normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců. Žalobkyně porušovala platné předpisy, neboť na území pobývala bez platného oprávnění k pobytu, na území Rumunska i Maďarska vstoupila mimo hraniční přechod. Bylo důvodné se domnívat, že žalobkyně nebude respektovat jí uložené správní vyhoštění a sama dobrovolně území neopustí. Žalobkyně uvedla, že by o azyl chtěla požádat v Německu, žalovaný tak považoval za evidentní, že by nevycestovala zpět do domovského státu a pokračovala by do Německa. Správní orgán má za to, že uvedená zvláštní opatření by se zcela míjela účinkem a proto k jejich uplatnění nepřistoupil.

Žalobkyně se domnívá, že žalovaný v napadených rozhodnutích vůbec nijak nezohlednil nejlepší zájem dítěte

11. Žalovaný k tomu konstatoval, že zajištění cizince představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu dané osoby. Policie je oprávněna zajistit cizince za určitých zákonem stanovených důvodů tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Povinnost policie zvažovat při rozhodování o zajištění cizince nejprve otázku, zda by nebylo na místě užít mírnějšího prostředku, zákon o pobytu cizinců připouští čtyři formy zvláštních opatření ve smyslu § 123b, kdy v napadeném rozhodnutí je podrobně popsáno, proč v daném případě nebylo možno využít daných zvláštních opatření. Žalovaný konstatoval, že v případě řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je rozhodnutí o zajištění

prvním úkonem ve věci, kdy správní orgán žádné důkazní řízení nekoná a vychází pouze ze skutečností, které jsou mu známy, nebo které během řízení vyšly najevo.

12. Je nesporné, že žalobkyně na území pobývala vědomě bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněna. Na území Rumunska a Maďarska žalobkyně vstoupila mimo hraniční přechod. Dále žalovaný uvedl, že dne 12. 8. 2022 bylo vyrozuměno pracoviště OSPOD Hradec Králové, příslušné pracovníci byly sděleny informace o případu zajištěné cizinky a jejího syna, A. E., st. přísl. TUR, č. CD: U24190814, který byl na zdejší součást předán, a to hlavně vzhledem k věku dítěte. Současně byla předána informace o plánovaném provedení výsledku zajištěné cizinky, jako účastníka řízení za přítomnosti ustanoveného tlumočnicka jazyka tureckého. Dále bylo pracovníci OSPOD sděleno, že žalobkyně bude umístěna spolu s dítětem do policejní cely na OPKPE Hradec Králové, a bylo konstatováno, že dítě matce odebírat nebudou. Vzhledem k tomu, že dítě setrvalo u své zákonné zástupkyně, nepožadoval OSPOD ze strany PČR další opatření a netrval na přítomnosti na OPKPE HK. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobci byli umístěni do ZZC Bělá Jezová, které je právě na takovéto umístění cizinců zařízené. Důraz je zde kladen na sociální práci doplněnou o volnočasové aktivity a je zde poskytována i zdravotní péče. Do zařízení docházejí neziskové společnosti, které poskytují umístěným cizincům i právní poradenství.

Rozhodnutí je ve vztahu k možným překážkám vycestování nepřezkoumatelné, žalovaný nijak nezohlednil možné nebezpečí v zemi původu

13. Žalovaný uvedl, že si dle ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžádal dne 12. 8. 2022 písemné stanovisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, zda je žalobcovo vycestování možné s ohledem na ustanovení § 179 citovaného zákona. Dne 13. 8. 2022 Ministerstvo vnitra sdělilo, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování a jejich vycestování do Turecka je možné a uvedlo, že „Co se týče obav žalobce - cizinky, že jí nebo jejímu synovi ublíží někdo z její rodiny, neboť syn je nemanželské dítě, což rodina neuznává, správní orgán především upozorňuje, že se jedná o čistě rodinnou, respektive soukromou záležitost jmenované a nikoliv problém se státními orgány či bezpečnostními složkami Turecka. Pokud se tedy jmenovaná obávala jakéhokoli nebezpečí ze strany své rodiny, mohla a měla využít mechanismů, které jí právní řád její vlasti poskytuje k ochraně její i synovy osoby, případně využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Turecka, nežli řešit svou situaci natolik zásadním způsobem, jakým je bezesporu vycestování z vlasti. Těchto mechanismů pak cizinka může využít i v případě svého návratu zpět do země původu. Žádné takové kroky však jmenovaná neučinila a naprosto tak rezignovala na získání pomoci ze strany státu a ve své podstatě se tedy dobrovolně vzdala práv k ochraně osoby své i svého syna. Správní orgán přitom upozorňuje, že jmenovaná ani v nejmenším nezmínila, že by ve vlasti kdy měla jakékoli potíže s tureckými státními orgány či policií, a není proto žádný reálný důvod domnívat se, že by jí tyto nebyly v případě potřeby schopny nebo ochotny pomoc a ochranu před jakýmkoli protiprávním jednáním jejich rodinných příslušníků poskytnout, či jí tuto přímo odmítnout. Tomu ostatně nasvědčuje mimo jiné také skutečnost, že jmenovaná i se synem opustila svoji vlast zcela legálně, na základě platných dokladů a tedy i s plným vědomím tamních státních orgánů, aniž by jim tyto ve vycestování jakkoliv bránily. Správní orgán nemůže zároveň přehlédnout výpověď jmenované, že tato během její cesty z vlasti až do ČR dosud nikde nepožádala o udělení mezinárodní ochrany a ani v ČR tak podle svého tvrzení nemíní učinit. O azyl by podle svého vyjádření chtěla požádat až v Německu. Tato skutečnost přitom podle

názoru správního orgánu napovídá, že jmenovaná své obavy, že by jí nebo jejímu synovi mělo být v případě návratu do vlasti ze strany její rodiny jakkoliv ublíženo, nevnímá nijak palčivě, neboť v opačném případě by o mezinárodní ochranu jistě požádala již v první bezpečné zemi, do níž z Turecka vycestovala, případně by tak učinila po jejím zajištění policií nyní v ČR. To však dotyčná jednoznačně odmítla s tím, že o azyl chce požádat až v Německu, kde již 9 let legálně žije její přítel, a které je pro ni její cílovou zemí.“

14. Žalovaný uvedl, že v rámci výsledku účastníka správního řízení dne 12. 8. 2022 byla žalobkyni položena otázka, zda jí hrozí v případě návratu domů mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí. Žalobkyně odpověděla, že jí žádné takové nebezpečí nehrozí. Před vydáním rozhodnutí bylo žalobkyni umožněno vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí. Tohoto práva nevyužila.

Zajištění v délce 60 dní je nepřiměřené a zbavuje žalobce práva na účinný soudní přezkum v rozumných intervalech

15. K tomu žalovaný uvedl, že rozhodnutím byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 60 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalovaný věc konzultoval s Ředitelstvím služby cizinecké policie, Oddělení zjišťování totožnosti, ENO a vyhoštění, které sdělilo, že vzhledem ke složitosti přípravy realizace správního vyhoštění je možné počítat s dobou minimálně 60 dnů k realizaci vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle ustanovení § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince do domovského státu. Ke stanovení této lhůty vedla žalovaného skutečnost, kdy v odůvodněných případech má možnost v zařízení pro zajištění cizinců ve stanovené lhůtě podat žádost o mezinárodní ochranu. Teprve potom je možné zajišťovat náležitosti k realizaci správního vyhoštění. S ohledem na výše uvedené byl žalovaný přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 60 dnů je přiměřená. Stanovená doba 60 dnů pouze vymezuje dobu, po kterou má být žalobce zajištěn – 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, kdy toto nastalo dne 11. 8. 2022 v 17:55 hod. zajištěním dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Časová dotace uvedených úkonů (vyjma možnosti požádat o mezinárodní ochranu) je u každého konkrétního případu individuální a nelze ji přesně predikovat. Žalovaný proto vycházel ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, kdy bylo sděleno, že je nutné počítat s dobou minimálně 60 dnů k realizaci vyhoštění a stanovil dobu zajištění v této minimální lhůtě.

Žalovaný se zcela nedostatečně zabýval alternativami k zajištění

16. Žalovaný uvedl, že na základě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 1 As 132/2011-51 zvažoval, zda v daném případě nebude postačovat k dosažení účelu, tj. správního vyhoštění, uložení zvláštních opatření stanovených v § 123b zákona o pobytu cizinců. Podle § 123b odst. 4 této právní úpravy rozhoduje o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Zákon o

pobytu cizinců připouští čtyři formy zvláštních opatření ve smyslu § 123b. První formou je povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Na takto zaměřenou otázku žalobkyně uvedl, že by poštu mohl přebírat v Turecku, ale vrátit se chce do Německa, kde by požádala o azyl. Z toho žalovaný dovodil, že na území České republiky se nehodlá žalobkyně zdržovat na žádné konkrétní adrese a chce vycestovat do Německa. Druhou formou zvláštního opatření je složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně dostatečnými finančními prostředky pro tento účel nedisponuje. Třetí formou je povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Vzhledem k tomu, že se na území České republiky nehodlala žalobkyně zdržovat, nemohla by se ani osobně hlásit na policii. Poslední formou zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území je povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Žalovaný u žalobkyně neshledal důvody pro realizaci takového opatření. Z vyjádření žalobkyně je dle žalovaného zjevné, že hodlá ignorovat právní předpisy České republiky a její důvěryhodnost je tak značně oslabena, takže byla splněna podmínka ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy že v daném případě nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu ustanovení § 123b tohoto zákona. Jak uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu 10 Azs 102/2016, nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b uvedeného zákona.

III. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
18. Z předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
19. Dne 11. 8. 2022 byla žalobkyně kontrolována policejní hlídkou Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, ve Velkých Bílovicích. Na vyžádání dle ust. § 167 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ke kontrole nepředložila žádné doklady či dokumenty, které by ji opravňovaly k pobytu na území České republiky. Z toho důvodu byla společně s dalšími osobami v 17:55 hod. zajištěna v souladu s ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona číslo 273/2008 Sb., o Policii ČR z důvodu neoprávněného vstupu a následného pobývání na území České republiky. Žalobkyně neprojevila úmysl požádat v České republice o mezinárodní ochranu. Společně s žalobkyní a) cestuje její syn, žalobce b). Prověrkou daktyloskopických otisků prstů na stanici LS 3000 v systému AFIS a EURODAC nebylo zjištěno, že by žalobkyně byla v minulosti žadatelem o mezinárodní ochranu, případně že by v současné době probíhalo s touto osobou řízení o mezinárodní ochraně. Prověrkou v informačních systémech Policie České republiky a Ministerstva vnitra České republiky (dále jen „IS MV a PČR“) bylo zjištěno, že žalobkyně nemá žádné platné povolení k pobytu, které by ji opravňovalo k pobytu na území České republiky.

Na základě výše uvedených skutečností bylo s žalobkyní dne 12. 8. 2022 zahájeno dle ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) správní řízení ve věci správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Dne 13. 8. 2022 byl s žalobkyní a) za přítomnosti tlumočnicka do jazyka tureckého, kterému rozumí slovem i písmem, sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení dle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu.

20. Do protokolu žalobkyně uvedla, že žije v Turecku, kde má celou rodinu - matku, bratra a sestru. Mám dokončené základní vzdělání. Uvedla, že spolu s ní cestuje i její syn, kterému po dobu cesty zajišťuji veškerou potřebnou péči. Je zdravý. Jeho otec je její současný přítel, M. B., který v současné době žije v Německu, kde má dlouhodobý pobyt. Z Turecka odešla proto, že jí členové rodiny vyhrožovali, že ji zabijí. Jsou původem Kurdové a neuznávají nemanželské děti. Jelikož se bála o své zdraví a zdraví svého dítěte, tak se rozhodla, že odcestuje společně se synem do Německa. Otec dítěte s tím souhlasil. Nejříve se pokusila zajistit sobě i synovi vízum, se kterým by mohla odcestovat. Její žádost však byla v Turecku zamítnuta, protože nepracuje. Turecko opustila dne 2. 8. 2022. Z Istanbulu odletěli do Bělehradu. K tomu využili biometrické cestovní pasy. Dále se vydala pěšky do Rumunska, hranice s Rumunskem překročili mimo hraniční přechod. Následně došli k maďarským hranicím, které opět překročili mimo hraniční přechod asi dne 6. 8. 2022. Z Budapešti jeli vlakem do Slovenské republiky a poté do České republiky, kam přicestovali dne 11. 8. 2022. Žalobkyně uvedla, že chce požádat o azyl až v Německu. Z rodiny nikoho příbuzného v EU ani v ČR nemá. Nemá zde ani kde pobývat. Rovněž zde nemá jakékoli jiné vazby, ekonomické, kulturní či jiné. Konstatovala, že kdykoli může Českou republiku opustit a jet rovnou do Německa, což je její cílová země. Cítí se zdráva, s ničím závažným se neléčí. Na území České republiky či Evropské unie nemá osobu, kvůli které by ukončení jejího pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Na otázku správního orgánu uvedla, že se bojí, že by jí nebo jejímu synovi mohla její rodina nějakým způsobem ublížit. V případě návratu do Turecka jí tam žádné nebezpečí v podobě mučení, trestu smrti, nelidského či ponižujícího zacházení nebo jiného vážného nebezpečí nehrozí. Na území České republiky či Evropské unie nemá žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby. Uvedla, že si je vědoma toho, že pobývá na území České republiky a Evropské unie neoprávněně a že má peníze na vycestování. Všem otázkám porozuměla, nechtěla nic doplnit ani pozměnit.
21. Na základě uvedených skutečností přistoupil žalovaný k zajištění žalobkyně a) za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
22. Krajský soud posoudil žalobu v řízení vycházejícím z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., tj. v mezích jejího rozsahu a uplatněných žalobních důvodů.
23. Ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví, že *„[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud*

a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“

24. Ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců stanoví zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území. Jeho odstavec 1 stanoví, že „*[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“

25. Smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být naplněn. Z konstantní judikatury soudů správních, ale i Ústavního soudu přitom vyplývá, že zajištění cizince představuje zásadní omezení jeho osobní svobody, tedy jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Proto je přípustné jen za podmínek definovaných zákonem o pobytu cizinců a návratovou směrnicí, ale i ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Zajištění musí sledovat vymezený účel, tedy zabránit nepovolenému vstupu cizího státního příslušníka na území nebo realizovat jeho vyhoštění či vydání, zejména v případech, kdy hrozí nebezpečí skrývání nebo kdy se cizí státní příslušník vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje, přičemž k zajištění lze přikročit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě efektivně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření.

26. Krajský soud hodnotil správní postup žalovaného z pohledu jednotlivých žalobních námitek.

27. Žalobkyně v prvním žalobním bodu namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť v něm žalovaný dle jejího názoru vůbec nijak nezohlednil skutečnost, že spolu s ní je vlastně zajištěno i její dítě, tedy žalobce b), který ještě nedovršil věku dvou let. Připomněla, že se na něho vztahují zvláštní právní záruky. Žalovaný se nijak nezabýval podmínkami, které v zařízení pro zajištění cizinců panují a zda jsou vhodné pro pobyt nezletilých dětí. Své závěry opírala o výkladová stanoviska jednotlivých Výborů OSN, Vysokého komisaře OSN a judikaturu ESLP. Krajský soud přisvědčil

názoru žalobkyně, že žalovaný dopady svého rozhodnutí do práv žalobce b) vůbec nijak nezkontroloval. Žalobní námitka je tedy důvodná.

28. Krajský soud konstatuje, že shora vzpomínaná výkladová stanoviska evropských institucí byla hodnocena judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Bylo přitom zdůrazněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č.j. 10 Azs 316/2018-60), že dle ESLP *situace extrémní složitosti, v níž se vnitrostátní orgány nacházejí, je jedním z faktorů, které je nutno zohlednit při posouzení, zda podmínky zajištění porušily článek 3 Úmluvy o právech dítěte.*“ Z této judikatury vychází ve své praxi též Ústavní soud. Podle něj na „*zajištění dětí v imigračním kontextu jsou kladeny ještě přísnější požadavky s ohledem na vůdčí princip nejlepšího zájmu dítěte podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ta nad rámec výše řečeného požaduje, aby ke zbavení osobní svobody bylo přistoupeno jako ke krajnímu opatření na nejkratší nutnou dobu. Přítomnost dětí doprovázejících své rodiče v zařízení pro zajištění cizinců bude v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy jen tehdy, pokud vnitrostátní orgány prokáží, že k tomuto krajnímu řešení přistoupily až poté, co s ohledem na konkrétní individuální okolnosti případu ověřily, že jiné opatření, které méně zasahuje do osobní svobody, není možné přijmout*“ [nález ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14 (N 72/85 SbNU 277), bod 40, s citací judikatury ESLP]. Nejvyšší správní soud, jak lze dovodit ze shora uvedeného judikátu, nepovažuje zajištění nezletilých za optimální řešení jejich situace. Zajištění dětí však není dle jeho názoru vyloučeno.
29. Je však nezbytné, aby za této situace byl vzat do úvahy především čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, a ten musí být středobodem veškeré činnosti správních orgánů. Zakotvuje totiž zákaz nelidského či ponižujícího zacházení. Dále je nutno přihlídnout i k čl. 8 této právní úpravy zajišťující právo na respektování soukromého a rodinného života. Ústavní soud k tomu s odkazem na judikaturu ESLP dodává, že „*Se zbavením osobní svobody je nevyhnutelně spojena jistá míra utrpení či ponižení, stát proto musí zajistit, aby podmínky zbavení osobní svobody respektovaly lidskou důstojnost a aby osoby zbavené svobody nebyly vystaveny tísní nebo strádání o intenzitě přesahující nevyhnutelný stupeň utrpení, který je s detencí spojen a je jí vlastní*“ (nález III. ÚS 3289/14, bod 54).
30. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný otázkou zajištění nejlepšího zájmu dítěte v daném správním řízení nezabýval. Krajský soud sice nepřehlédl, že ze správního spisu (viz úřední záznam na čl. 54) lze seznat, že žalovaný kontaktoval dne 12. 8. 2022 pracovníci Orgánu sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“) za účelem sdělení o zajištění žalobkyně a) s nezletilým dítětem. Z tohoto kroku tedy lze usuzovat, že žalovaný se otázkou zohlednění zájmu dítěte tímto způsobem zabýval. Je však nezpochybnitelné, že žalobkyně a) nebyla o kontaktu s OSPOD nikterak informována, když tento úřední záznam jí nebyl jako podklad pro seznámení s průběhem správního řízení poskytnut. I kdyby se tak stalo, nemohla by tím být napravena nezákonnost napadeného rozhodnutí, které hodnocení zájmu dítěte nepochybně postrádá. Žalovaný se sice ve svém vyjádření k žalobě touto otázkou částečně zabýval, když odkázal na svoji komunikaci s OSPOD. Tím však uvedený nedostatek napadeného rozhodnutí nemohl být napraven. Od žalovaného se očekávalo, aby v napadeném rozhodnutí provedl hodnocení pozice žalobce b) z pohledu jeho věku, délky zajištění a zvolení místa pobytu. Pokud tak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neučinil, bylo žalobcům znemožněno, aby na hodnocení situace z pohledu žalovaného správního orgánu mohli jakkoliv reagovat. Tento nedostatek pak způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a stal se tak důvodem pro jeho zrušení.

31. Další žalobní námitky označil krajský soud za nedůvodné.
32. Žalobci namítali, že rozhodnutí je ve vztahu k možným překážkám vycestování nepřezkoumatelné. S tímto názorem se krajský soud neztotožnil. Žalovaný uvedl, že si dle ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžádal dne 12. 8. 2022 písemné stanovisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, zda je vycestování žalobců možné s ohledem na ustanovení § 179 citovaného zákona. Ministerstvo vnitra pod ev. č. ZS54546 sdělilo, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování a jejich vycestování do Turecka je možné. Dané závazné stanovisko je obsahem správního spisu – č. l. 82. Ministerstvo vnitra v něm uvedlo, že „Co se týče obav žalobce - cizinky, že jí nebo jejímu synovi ublíží někdo z její rodiny, neboť syn je nemanželské dítě, což rodina neuznává, správní orgán především upozorňuje, že se jedná o čistě rodinnou, respektive soukromou záležitost jmenované a nikoliv problém se státními orgány či bezpečnostními složkami Turecka. Pokud se tedy jmenovaná obávala jakéhokoliv nebezpečí ze strany své rodiny, mohla a měla využít mechanismů, které jí právní řád její vlasti poskytuje k ochraně její i synovy osoby, případně využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Turecka, nežli řešit svou situaci natolik zásadním způsobem, jakým je bezesporu vycestování z vlasti. Těchto mechanismů pak cizinka může využít i v případě svého návratu zpět do země původu. Žádné takové kroky však jmenovaná neučinila a naprosto tak rezignovala na získání pomoci ze strany státu a ve své podstatě se tedy dobrovolně vzdala práv k ochraně osoby své i svého syna.“ Krajský soud tak seznal, že se žalovaný otázkou možného nebezpečí v napadeném rozhodnutí zabýval, i když jeho reakce byla stručná, když pouze konstatoval, že Ministerstvo vnitra vydalo stanovisko, že se na žalobce důvody znemožňující vycestování nevztahují. Z uvedeného stanoviska vyplývá, že ministerstvo se zabývalo i žalobkyní zmiňovanou obavou z návratu do své vlasti z důvodu jejich obav z násilí ze strany její rodiny. Tuto námitku vyhodnotilo ministerstvo jako nedůvodnou. Pro podporu tohoto závěru svědčí i skutečnost, že žalobkyně před svým odchodem do ciziny žila se svým dítětem ve své vlasti bez jakéhokoliv ohrožení. Pokud tedy žalovaný stěžejní stanovisko Ministerstva vnitra v rozhodnutí přesně identifikoval a závěry v něm obsažené stručně shrnul, nelze posuzovat jeho postup jako nezákonný. Navíc ze správního spisu krajský soud shledal, že žalobkyni a) byla dána možnost se s tímto závazným stanoviskem seznámit - viz protokol ze dne 13. 8. 2022, č. l. 57.
33. Za nedůvodnou musel označit krajský soud i námitku, dle níž je zajištění v délce 60 dní nepřiměřené a zbavuje žalobkyni práva na účinný soudní přezkum v rozumných intervalech. Z průběhu správního řízení vyplynulo, že rozhodnutím byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 60 dnů. Ředitelství služby cizinecké policie, Oddělení zjišťování totožnosti, žalovanému na jeho dotaz sdělilo, že vzhledem ke složitosti přípravy realizace správního vyhoštění je možné k realizaci vyhoštění počítat s dobou minimálně 60 dnů. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že při stanovení doby trvání zajištění správní orgán je nutno přihlídnout k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle ustanovení § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince do domovského státu. Ke stanovení této lhůty vedla žalovaného skutečnost, kdy v odůvodněných případech má možnost v zařízení pro zajištění cizinců ve stanovené lhůtě podat žádost o mezinárodní ochranu. Teprve potom je možné zajišťovat náležitosti k realizaci správního vyhoštění. Lze tedy souhlasit s názorem, že doba trvání zajištění stanovená na 60 dnů je přiměřená.

Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když vycházel ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, kdy bylo sděleno, že je nutné počítat s dobou minimálně 60 dnů k realizaci vyhoštění a stanovil dobu zajištění v této minimální lhůtě.

34. Poslední žalobní námitkou žalobkyně vyslovila přesvědčení, že se žalovaný zcela nedostatečně zabýval alternativami k zajištění
35. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců v případě žalobce není možné. Uložení zvláštních opatření upravuje ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Podle § 123b odst. 4 této právní úpravy rozhoduje o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování policie. Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření (v tomto případě podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců). Volba těchto mírnějších opatření, je vázána na určité předpoklady, cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí z uložení zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude výkon správního vyhoštění mařit, nelze ke zvláštnímu opatření přistoupit. Nutno poznamenat, že většina nelegálních pobytů cizinců je zpravidla vědomých, přitom tyto osoby se mohou i cíleně vyhýbat kontaktu s úřady. Tato skutečnost však dle judikatury Nejvyššího správního soudu bez dalšího nepředstavuje relevantní „přítěžující“ okolnost odůvodňující nepoužití zvláštních opatření.
36. Zákon o pobytu cizinců připouští čtyři formy zvláštních opatření.
37. První formou je povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu. Žalovaný z protokolu o výsledku důvodně dovodil, že žalobkyně chce požádat o azyl v Německu a že se na území České republiky nehodlá zdržovat na žádné konkrétní adrese.
38. Druhou formou zvláštního opatření je složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky, nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území. Žalovaný správně hodnotil, že dostatečné finanční prostředky na zaplacení finanční záruky žalobkyně nedoložila.
39. Třetí formou je povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Lze se přiklonit k názoru žalovaného, že vzhledem k tomu, že se na území České republiky žalobkyně nehodlá zdržovat a chcete pokračovat dále do Německa, neskýtá záruku, že se bude osobně hlásit na policii.
40. Čtvrtou formou zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území je povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Správní orgán má důvodně za to, že uvedená zvláštní opatření by se zcela mýjela účinkem, a proto k jejich uplatnění nepřistoupil. Z vyjádření žalobkyně dovodil, že ignoruje právní předpisy České republiky a její důvěryhodnost je tak značně oslabena.

41. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného závěru, že u žalobkyně hrozí nebezpečí, že by mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že pobyt na území bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu je negativním jevem, ohrožující zájem státu na tom, aby platné právní předpisy byly dodržovány a aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují.
42. Pokud žalobci namítají, že žalovaný měl zvážit jejich ubytování v Pobytovém středisku správy uprchlických zařízení, krajský soud konstatuje, že prostor pro takovou úvahu lze spatřovat v nově otevřeném správním řízení při hodnocení pozice žalobce b) z pohledu jeho věku, délky zajištění a zvolení místa pobytu.
43. S ohledem na shora uvedené krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se mu věc vrací k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
44. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měli úspěch žalobci, ti však přiznání nákladů řízení nenárokovali a krajský soud ze soudního spisu nezjistil, že by jim vznikly nějaké další náklady řízení. Proto krajský soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradci Králové 12. září 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: I. S.

